

Janine Jansen subliem in Spectrum Concerts Berlin

KLASSIEKE MUZIEK

Spectrum Concerts Berlin met werken van Shostakovitch, Korngold en Mendelssohn. Deventer Schouwburg, 22 oktober.

Janine Jansen is hot' en terecht. De aanbevelingsbrief van Ashkenazy, met wie ze het vioolconcert van Tsjajkovski uitvoerde, heeft ze niet meer nodig. Zo is ze met Spectrum Concerts Berlin omringd door internationaal doorgebroken instrumentalisten. Zij het in een wat andere samenstelling lieten ze met een briljante uitvoering van enkele kamermuziekwerken van Dohnanyi - vorig jaar op Naxos verschenen - horen ook uitstekende ensemblespelers te zijn. De verwachtingen waren vooraf dan ook hooggespannen en daarin zijn we niet teleurgesteld.

Als jongeling, in de onbekommerde levensfase waarin hij experimenten en provocaties niet schuwde, componeerde Shostakovitch twee stukken voor strijkoctet op.11. De prelude, uit eerbied voor Bach contrapuntisch opgezet, was de stemmingsvolle intro voor het scherzo, dat met zijn gewild triviale kwinkslagen zeker een even spetterende - en wrange - uitvoering kreeg als van Spivakov en zijn Moscow Virtuosi (op RCA Victor).

In tegenstelling tot Shostako-

vitch bleef Korngold een conservatieve laat-romanticus die niets moest hebben van de nieuwe werken van Schönberg, Berg en Strawinsky. Geëmigreerd naar Amerika maakte hij furore in de filmindustrie. Zijn sextet op. 10 is een jeugdwerk waarin overdaad, hartstocht, smart en joligheid om voorrang strijden. Janine Jansen c.s. hielden er een hartstochtelijk pleidooi voor.

De (net als Korngold) muzikaal vroeg-rijpe Mendelssohn verkondigde over zijn beroemde Octet op.20 dat het in de stijl van een symfonieorkest moest worden uitgevoerd. En zo geschiedde het ook. Voor Janine Jansen was het vioolconcertachtige karakter ervan een kolfje naar haar hand. Er werd met bezieling gemusiceerd en na het breed uitwaaierende adagio klonk het, pizzicato te spelen, scherzo (jaren geleden als herkenningstone gebruikt voor 'Diskotabel') subliem.

De zinderende finale met zijn kleurige modulaties kreeg helaas een te opgeschroefd tempo mee, wat de verfijning niet ten goede kwam. Maar dat neemt niet weg dat de Stichting Kamermuziek Deventer ons vergast heeft op een memorabel lustrumconcert, wat met de herhaling van het scherzo als toegift onderstreept werd.

Henk Slik

DEVENTER Dagblad 23 Okt. 2004